

tříletá promlčecí lhůta proti ní plynouti od konce června 1930 a končila koncem června 1933. Žaloba proti žalované byla však podána teprve dne 27. listopadu 1933, tudíž po uplynutí tříleté promlčecí lhůty. Jest proto námitka promlčení, vznesená žalovanou, odůvodněna. Že by byl dluh L-ův pravoplatným rozsudkem zjištěn již v době, když jej žalovaná převzala, takže by i proti ní platila třicetiletá promlčecí lhůta, a že tedy šlo o dluh judikátní, žalobkyně v řízení před prvním soudem vůbec ne tvrdila. I kdyby z tvrzení uvedených v žalobě bylo lze usuzovati, že minila dluh judikátní, nelze se zřetelem na obsah dopisu žalované ze dne 28. března 1932 správně k takovému závěru dospěti, poněvadž v dopise tom je teprve zmínka o žalobě proti K. L-ovi a o budoucím ústním jednání. Příslušné tvrzení v dovolací odpovědi je nepřípustnou novotou, k níž nelze přihlížeti. Skutečnost, že žalobkyně zažalovala svou pohledávku proti dosavadnímu dlužníku poté, kdy žalovaná převzala jeho dluh jako spoludlužnice, mohla mít právní účinky pouze mezi zúčastněnými stranami, a nemá proto pro otázku promlčení pohledávky proti žalované významu. Zažalováním pohledávky proti dosavadnímu dlužníku nastalo přerušení promlčení pouze vůči němu (§§ 12, 1497 obč. zák.). Pravoplatným odsouzením dosavadního dlužníka byl jeho závazek vůči žalobkyni přeměněn v dluh judikátní, který se promlčuje v třiceti letech, avšak vůči žalované, o které nebylo tvrzeno, že byla stranou v uvedeném sporu anebo že převzala judikátní dluh původního dlužníka, neměl spor a v něm vynesený pravoplatný rozsudek žádných právních účinků. Hledíc k tvrzení žalobkyně při roku dne 26. května 1934, že promlčení bylo přerušeno dopisy tam blíže uvedenými, bylo třeba zabývat se i touto otázkou. Než ani dopis žalované z 28. března 1932, ani z 24. července 1934, ani z 23. srpna 1933 neobsahují uznání pohledávky žalovanou. Neboť v prvním dopise žádá žalovaná jen jménem svého bratra o zpětvzetí žaloby proti němu podané a o poshovění, nezmiňujíc se při tom nikterak o vlastním závazku. V posledních dvou dopisech odmítá žalovaná jakýkoli požadavek žalobkynin. Nebylo tudíž promlčení těmito dopisy přerušeno, nehledíc k tomu, že poslední dva dopisy byly psány již po skončeném promlčení.

Čís. 15975.

Ujal-li se pachtýř zbytkového statku hospodaření na něm, aniž vyčkal, až bude pachtovní smlouva schválena Státním pozemkovým úřadem, a schválil-li řečený úřad dodatečně sjednanou smlouvu za určitou minulou dobu, jest pachtýř pachtovní smlouvou za tuto dobu vázán a propachtovatel jest oprávněn požadovati na něm, aby plnil závazek k placení veřejných dávek.

(Rozh. ze dne 31. března 1937, Rv I 2214/36.)

Žalobci, přidělci zbytkového statku B., se na žalovaném pachtýři řečeného statku domáhají zaplacení daně pozemkové a domovní a přírůžek k nim — předepsaných jim z uvedeného statku příslušnými úřady

za léta 1933 až 1935 —, jichž placení převzal žalovaný pachtovní smlouvou sjednanou dne 1. ledna 1932. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Žalovaný napadá rozsudek odvolacího soudu jenom ve dvou směrech: že totiž pachtovní smlouva ze dne 9. ledna 1934, sjednaná mezi ním a žalobci, jest následkem toho, že nebyla ministerstvem zemědělství v plném rozsahu schválena, nicotná a neplatná a že daň, jejíhož zaplacení se žalobci na žalovaném domáhají, neměla býti předepsána žalobcům. Nižšími soudy bylo zjištěno, že žalobci propachtovali žalovanému smlouvou ze dne 9. ledna 1932 dvůr B. na 12 let, totiž od 1. ledna 1932 až do 31. prosince 1943, a že se žalovaný ve smlouvě té zavázal, že uhradí ze svého veškeré již jsoucí neb uložené daně a dávky z pachtovaného objektu. Není pochybnosti, že k platnosti této smlouvy bylo třeba svolení Státního pozemkového úřadu resp. ministerstva zemědělství, ježto zbytkový statek B. pochází z velkého pozemkového záboru a byl podle protokolu Státního pozemkového úřadu ze dne 21. listopadu 1930 č. 171.051/II/4 dán žalobcům do držby, užívání a správy jako jeho budoucím přídělčům. Je zjištěno, že žalovaný na základě shora uvedené pachtovní smlouvy jal se na řečeném statku ihned hospodařiti, že žalobci podali k Státnímu pozemkovému úřadu dne 3. února 1932 žádost za udělení zásadního souhlasu k propachtování statku toho žalovanému, že Státní pozemkový úřad výměrem ze dne 1. února 1934, č. j. 11.619/32 zásadní souhlas k tomu dal pod podmínkou, že pachtovního bude užito na splácení přídělové ceny, která musí býti do určité lhůty zaplácena, že v případě odnětí přídělu nesmí býti tento pachtovní poměr překážkou pro další dispoice Státního pozemkového úřadu s odňatým přídělem a že žalobci předloží písemnou pachtovní smlouvu do 1. dubna 1934 Státnímu pozemkovému úřadu. Konečně je zjištěno, že tato pachtovní smlouva byla výnosem ministerstva zemědělství ze dne 18. února 1936, č. 133.049/IX-I/1-1936 schválena a schvalovací doložkou opatřena, ale jen na dobu do 31. prosince 1935 a pod podmínkou, že pachtovní bude placeno přímo ministerstvu zemědělství na účet přídělové ceny. Žalovaný z toho dovozuje, že ježto pachtovní smlouva nebyla ministerstvem zemědělství schválena tak, jak byla sjednána, nebyla vlastně schválena a že je proto nicotná a neplatná, že mezi ním a žalobci neexistuje pachtovní smlouva, že on hospodaří proto na dvoře B. bez právního důvodu, neboť vlastníkem uvedeného statku je Československý stát, a že jen ministerstvo zemědělství jest oprávněno požadovati náhradu za užívání, a nikoli žalobci. Při tom však žalovaný přehlíží, že se ujal, nevyčkav schválení Státního pozemkového úřadu resp. ministerstva zemědělství, hned hospodaření na onom statku, a to na základě pachtovní smlouvy ze dne 9. ledna 1932 a že ministerstvo zemědělství schválilo dodatečně pro minulou dobu tento stav. Tím byl tento pachtovní poměr ministerstvem zemědělství pro dobu minulou, t. j. do 31. prosince 1935 schválen, pachtovní smlouva za uvedenou dobu není neplatná, tím méně

nicotná, žalovaný jest jí vázán a musí splniti její podmínky. V souzeném sporu nejde o placení pachtovného nebo náhrady za užívání řečeného statku, nýbrž toliko o placení daní a přírážek, které žalovaný vůči žalobcům smluvně převzal. Stejně se má věc s podmínkou jmenované pachtovní smlouvy, že totiž smlouva ta bude knihovně zajištěna v pořadí za Hypoteční bankou, a to současně s vkladem vlastnického práva pro žalobce. Žalovaný věděl dobře, že toto knihovní zajištění není možné, dokud pachtovní smlouva nebude schválena Státním pozemkovým úřadem a dokud se žalobci nestanou knihovními vlastníky pachtovaného statku, a když se přesto ujal ihned hospodaření na onom statku, uznal pro sebe závaznost oné smlouvy za dobu, o kterou tu jde, i bez knihovního zajištění. Co se týká otázky, byly-li daně, o něž jde, právem předepsány žalobcům, poukazuje žalovaný na to, že podle § 95 zákona č. 76/1927 Sb. z. a n. jest pozemkovou daní povinen držitel pozemku dani podrobeného, zapsaný do pozemkového katastru, a vytýká, že nebylo zjištěno, že žalobci jsou tam zapsáni v příčině statku, o který jde, a že vývody odvolacího soudu, že žalobce Jan S., byly-li mu daně berním úřadem předepsány, musí býti v pozemkovém katastru zapsán, jsou proto v rozporu se spisy a že řízení v té příčině trpí kusostí, ježto o tom nebyly nabízené důkazy provedeny. Avšak v souzené věci nezáleží na tom, zdali daně, o něž jde, měly býti předepsány žalobcům či někomu jinému, nýbrž rozhodující jest jediné to, že podle zjištění nižších soudů byly skutečně žalobci Janu S-ovi příslušnými úřady pravoplatně předepsány. Shora uvedenou pachtovní smlouvou převzal žalovaný závazek, že bude hraditi veškeré daně a dávky z pachtovaného objektu, a je tedy povinen nahraditi daně, jež na objekt ten připadají a byly z něho předepsány. Žalobci nežádají v žalobní prosbě, aby žalovaný zaplatil částku na daně ty připadající jim, nýbrž bernímu úřadu v Ch. resp. obci B., a k tomu je žalovaný podle smlouvy povinen, ježto se řečené daně a přírážky týkají let 1932 až 1935, tedy doby, po kterou statku B. skutečně užíval.

Čís. 15976.

Zamestnávateľ nie je zodpovedný za následky neprihlásenia zamestnanca k penzijnému poisteniu, keď prihlasovanie v š e t k ý c h zamestnancov k penzijnému poisteniu bolo služebnou povinnosťou tohoto zamestnanca. Tejto zodpovednosti nie je sprostý zamestnávateľ, keď zamestnanec nevyhovел jeho príkazu, aby se k penzijnému poisteniu prihlásil, ak vybavovanie prihlášok nebolo jeho služebnou povinnosťou.*)

(Rozh. z 2. marca 1937, Rv III 871/36.)

Žalobník domáhal sa žalobou na žalovanom spoločenstve platenia dôchodku, ktorý mu ušiel preto, že ho neprihlásilo k penzijnému po-

*) Srovn.: Úr. sb. č. 1127, 2532 (III).